

Toeval of het lot

Of is het lot toeval?

TOEVAL OF HET LOT

OF IS HET LOT TOEVAL?

KIMAR HEVANZ

Copyright © 2020 KIMAR HEVANZ

Tekst/Auteur: KIMAR HEVANZ

© 2020 uitgegeven door Mar van Heezik

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Mar van Heezik

Vormgeving binnenwerk: Mar van Heezik

Nur: 283

ISBN 978 90 822 616 91

Juli 2020 - Druk 1

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende/auteur en de uitgever.

This book may not be reproduced by print, photo print, microfilms or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Mijn God, wat doet de wereld mij aan?
Ik kan alleen maar koel aanschouwen hoe het zijn leven
verliest.
Ooit haar oogappel...
Toeval of het lot.
Of is het lot toeval?

Mensen verwarren soms deze twee beschrijvingen.
Maar ik houd het liever op het laatste.
Het lot, iets wat vast staat en waar je niet zomaar voor kan
vluchten.
Wat je ook doet, het zal je overkomen.
Kan men aan het lot ontsnappen?
Ja, je kunt er voor vluchten, je ervoor proberen te
verstoppem.
Je kunt alles doen., alles om aan het lot te ontsnappen.
Maar of het echt werkt., je hiermee het lot echt
ontsnapt...
Dat is een andere vraag.
Een vraag waarop het antwoord heel simpel is:
Nee, het werkt niet.

Amsterdam, juli 2008

Een doodgewone zaterdagochtend met de zon aan de hemel. Het leek alsof de hij lachte en hierdoor een extra zonnestraal teweeg bracht. Deze stralen hadden dezelfde werking op de gezichten van de mensen om haar heen. Iedereen genoot. Sommigen wilden zo snel mogelijk af zijn van verplichtingen, zoals boodschappen doen om ten slotte leuke dingen te doen.

Met haar gezicht naar de zon gericht genoot ze volop.

Naast haar zat een ouder echtpaar met een hondje. Genietend liet het beestje zich op zijn pluizige buikje krabben.

Een briesje waaide haar rok omhoog en haar reactie was snel. Ze stopte de stof van haar rok tussen haar knieën. Ze zag Sid aankomen. Ze was zoals altijd te laat op een afspraak.

‘Hooy!’

Ze kust me op de wang en neemt plaats op de stoel naast mij. Zij was altijd de vrolijkste van ons twee. Ik was iets serieuze opgevoed. Sid had jaren in Frankrijk gewoond en had al iets meer van de wereld gezien dan ik. Haar ouders wonen er nog. Ze was daardoor brutaler in haar doen en laten. Haar stem galmde over het plein van Amsterdam en ze moest zelf hard lachten om een anekdote die ze vertelde. Ze brak, waar ze ook was altijd het ijs als eerste. Alicia pakt haar zonnebril uit de tas.

Samen met Sid genoot ze op een terras aan het Rembrandtplein. Met een drankje bij de hand kon haar dag niet meer stuk.

'Hm, ik kan hier wel verslaaft aan raken.' Sid zat breed op haar stoel met haar benen wijd en de tas ertussen. Het had iets mannelijks.

Sid lachte breed en terwijl ik hier naar keek viel me op dat haar mond heel groot en breed was. Haar tanden staken iets naar voren, wat best charmant was en bij haar paste.

'Je bent te laat, ' zeg ik iets pinnige dan mijn bedoeling was.

Door haar onstuimige karakter vergaf ik haar snel. Alicia probeerde zich er bewust niet aan te storen, maar toch deed ze dat en dat ergerde haar weer opnieuw. Ze moest eens zorgen dat ze uit dat cirkeltje kwam.

Alicia keek naar de hoge maar prachtige oude gebouwen tegenover het terrasje vanwaar ze zaten.

In de Bijlmer was weinig uitzicht met die torenhoge lelijke dingen.

Ze hield van de lucht, ze hield van Amsterdam. Het was het uitgaansgebied met de vele terrasjes. Het had alles wat je maar kon wensen. Het beeld van Rembrand van Rijn stond midden op het plein te pronken. Mensen zaten aan de voet van het beeld. Vrijheid blijheid, zo voelde het. De grachten maakten Amsterdam tot een sprookjesachtig geheel.

'Ja, lekker. Dat kan je wel zeggen,' en ik neem vervolgens een slok van mijn drankje. Sid barst in lachen uit en legt een arm om mijn schouder.

'Vertel. Hoe gaat het met jouw zoektocht naar een baan? Al iets gevonden?'

Sid was altijd belangstellend.

Ik schraap mijn keel met het bekende gevoel dat ik mij

moest verdedigen. Sinds ze succesvol haar opleiding bedrijfskunde had afgesloten was ze continu op zoek naar de juiste baan.

'Twee sollicitaties heb ik al achter de rug, maar zonder resultaat.'

Sid had voor een andere opleiding gekozen. Zij hoefde niet te treuren over een baan. Ze leefde met het feit dat ze een geweldige baan had in de zorg. Sid en Alicia kenden elkaar vanaf de kleuterschool. Nadat ze beiden een andere richting hadden gekozen, was de vrees groot geweest dat ze uit elkaar zouden groeien. Maar het contact bleef. Ze gingen nog steeds als dikke maatjes door het leven.

'Nee, helemaal niets. Het lijkt wel alsof ik een virus ben. Een virus dat niemand in zijn bedrijf wil,' antwoord Alicia.

'Ach. Nee joh. Het is gewoon toeval. Geen haar op mijn hoofd die daar over twijfelt. Jij krijgt gegarandeerd binnenkort een baan. Let op mijn woorden.'

'Ik vind het aardig van je dat je zo veel vertrouwen in mij stelt maar ik denk niet dat het iets gaat worden.'

'Kom op zeg, niet zo somber. Ik houd me aan mijn woord. Binnen een maand heb jij een baan.'

Sid was een zeer zelfverzekerd persoon.

Al haar zorgvuldig uitgedachte plannen waren in rook opgegaan door overtuigingen van Sid. Wat ze nu had waren slapeloze nachten, een maag die voortdurend opspeelde. Ze zet het van zich af en kijkt om haar heen. Voetgangers en fietsers vulden het plein. Achter hen zoefden twee jongens op een tandem langs, hinnikend van de lach. De tijd vloog voorbij met Sid. Beiden schrokken van de tijd. Vier uur?

'Ik moet gaan, vijf uur dienst.' Ze kuste Alicia en drukt haar murw. Al lachend stapt ze op haar fiets, zwaait en weg was ze.

Sid was een uur geleden naar haar werk gefietst. Alicia had nog even heerlijk genoten van de zon en het terras. Maar nu werd het tijd om te gaan en ze kwam rustig in beweging.

Er kwam een begrafenisstoet langs.

Alicia stapt niet op de fiets zolang er mensen waren die haar passeren. Ze had van huis uit meegekregen dat ze niet altijd de eerste hoefde te zijn. Sommigen keken haar boos aan omdat ze blijkbaar in de weg stond. De kleur van de kist was zeker bruin zoals standaard. Waarom geen kist in de regenboog kleur. Bloemen waren wel overtollig aanwezig. De hele auto was versierd in het wit en groen. Een hele stoet bewoog zich achter de grote zwarte wagen. De koffietafel zou vast al klaar staan.

Verbaasd keek ze naar de fietser die tussen een uitvaartleider en een uitvaartwagen doorfietste. Dit soort dingen bleken tegenwoordig heel normaal te zijn. Het is schijnbaar onmogelijk om een minuutje te moeten wachten. Die persoon in de lijkwagen komt nooit meer thuis.

Op dat moment draaide de chauffeur het raam naar beneden en zei vriendelijk: ‘Dank u mevrouw.’

Dat wachten niet vanzelfsprekend bleek kwam hels bij mij binnen. Ik krijg een brok in mijn keel. Dit was respect voor mij. Alicia schudt haar hoofd. Hier gebeurde iets waar ze niets van begreep. Of was zij nou zo truttig. Resoluut schudde ze haar hoofd. Nee, zo had ze het geleerd, maar een oordeel hebben over wat anderen deden, daar moest ze wel iets aan doen. Het ging haar totaal niet aan hoe anderen leefden, dachten of deden. Dat was niet haar verantwoordelijkheid.

Tegelijkertijd dwaalden haar gedachten af naar de begrafenis van haar oma. Zij had hen allen bijgebracht respect te hebben voor de doden en stil te staan wanneer er

een stoet voorbij kwam.

Er was weinig waar ze zò fel over was. Dat zat in haar systeem gegrift. Op haar eigen begrafenis waren er dames die wel van de fiets stapten. Zelfs met een lading boodschappen aan het stuur.

Zij zat samen met haar broer in de derde volgwagen. Beiden keken we naar buiten, naar hetzelfde tafereel. Mijn broer maakte een flauwe grap waar we beiden vreselijk om moesten lachen met als gevolg een strenge blik van mijn tante tegenover ons. Om alles redelijk te houden had mijn broer altijd een snelle oplossing. Ik herinner me nog dat hij het raam open draaide en zei, 'Zet die boodschappen toch even op de grond mevrouw.'

Deze mevrouw glimlachte, knikte, weet ik nog. Mijn tante knikte goedkeurend.

Wij keken elkaar aan en stikten bijna om de ingehouden lach.

Soms duurt zo'n stoet erg lang, zoals nu en Alicia werd ongeduldig. Eindelijk kon ze verder.

Het begon zachtjes te regenen, ze was bijna thuis.

Rustig deed ze de voordeur dicht van haar ouderlijk huis waar ze tot op de dag van vandaag nog woonde.

'Mama ik ben thuis,' roept Alicia door het huis.

Geen antwoord.

'Mama waar zit je.'

Het enige geluid dat ze hoorde was van de tv. Irritatie kwam bij haar boven.

'Altijd dat schreeuwding aan.' Ze zet het apparaat uit.

'Er moet dus wel iemand thuis zijn,' dacht ze hardop.

Ze liep het hele huis door. Achter elke deur kwam ze de eenvoudig ingerichte ruimte uit de jaren zeventig tegen, oude leren bank en het theetafeltje van oma, maar zonder de aanwezigheid van de persoon die ze zocht. Tot de laatste ruimte, de slaapkamer van haar ouders. Ging ze wel

of niet naar binnen. Even twijfelde ze. Langzaam opende ze de deur die piepte. Ze dacht als kind al dat dit piepje als een waarschuwing moest gelden mocht er iemand in de kamer zijn..

Daar zag ze de vrouw die ze altijd lief had. Die altijd aan haar zijde stond. Die haar op handen droeg. Haar moeder.

'Mama, ik zocht je overal. Ik...' Abrupt kwam er einde aan haar zin.

Haar moeder kijkt op en Alicia's ziet een traan uit haar moeders ooghoek ontsnappen. Zorgvuldig rolt het naar beneden langs haar wang, blijft even aan haar kin hangen en plof..., het kwam uiteindelijk terecht op een foto in haar hand.

Alicia volgde de traan tot haar eindbestemming.

Ze neemt plaats op het bed en schuift een eindje richting haar moeder en omhelst haar.

Woorden waren op dit moment overbodig. Een omhelzing was genoeg. Zo blijven ze een paar minuten in dezelfde houding zitten, totdat Alicia zich als eerste terugtrekt. Ze pakt de foto op en kijkt er onderzoekend naar.

'Dit is een foto van toen ik klein was?'

Haar moeder had een glimlach rond haar mond en knikt.

'Ja lieverd, jij was drie.' Trots kijkt ze naar haar eigen foto.

'Je bent opgegroeid tot een mooie volwassen vrouw van twee en twintig. Ik ben trots op je lieverd, op de persoon die je bent geworden.'

Vertederd kijkt Alicia naar haar moeder.

'Dus dit zijn geen tranen van verdriet?'

'Klopt lieverd, dit zijn tranen van blijdschap. Ik zou je nooit kwijt willen en toch wakkert de gedachte hieraan verdriet op.'

'Ik zal nergens naar toe gaan mama.'

'Je zult ooit nog eens trouwen en het huis verlaten, of misschien heeft het lot iets anders met je voor.'

'Nou, dat trouwen zet maar uit je hoofd. Daar ben ik totaal niet mee bezig. Een baan vinden is op dit moment mijn grootste zorg. Je zit dus nog een lange tijd met mij opgescheept, moedertje.'

Alicia drukt een dikke kus op haar wang.

Glimlachend bergt haar moeder de foto op.

'Zullen we een kopje thee .... '

Haar moeder knikt.

Haastige spoed...

Er zijn mensen bij wie de ogen opengaan, zo snel als een deur wanneer er hard aan getrokken wordt. Zo zie je niets, en dan opeens het hele huis. Maar dan wordt er plotseling op een veertje gedrukt en het glanzende oog van overdag, dat diep binnenin in slaap is gevallen, schiet met een ruk naar voren en kijkt je groot aan.

Maar zo ontwaakte Alicia nooit. Haar wakker worden lijkt meer op het neerdwarrelen van een blaadje, dat daarna langzaam naar de grond glijdt. Want opstaan deed ze nooit. Ze valt altijd uit bed. Wanneer ze voelt dat ze wakker moest worden, omdat de wekker twee keer afgelopen en er drie keer op haar deur gebonsd was - een keer door haar zusje, een keer door moeder en een slotbons van haar vader, die bonst zoals alleen een man dat kan, die haastig naar zijn werk moet, en dan zijn ergernis van de afgelopen dagen en de komende vier en twintig uur, plus het feit dat hij een ogenschijnlijk luie dochter heeft, in één machtige bons onlaadt. Door die slag wanhopig losgeschud wordt uit haar dromen, die zich nog tussen de hemel en de sterren waant, hoewel het allang dag is, dwarrelen ze langzaam omlaag. Dromen van deze en alle nachten ervoor schieten voorbij als lichte veertjes, waar ze zich niet aan vast kon klemmen, en met een schok op de aarde terecht komt als een vallende kat, op vier pootjes.

Ze draait zich met een ruk om, spartelt even op haar buik en trekt haar armen en benen in, zodat de dekens ineens krom staan. Daaropvolgend krijgt het witte lakens een plotseling bolling, een donkere franje van verwarde zwarte krullen, want 's avonds, wanneer ze in slaap valt, glijdt haar hele lichaam mee omlaag, omdat ze net zo lang

wurmt tot ze haar kruin op de plek heeft, waar een normaal mens zijn schouderbladen verbergt. Vanonder die opduikende kruin komt een stem die een lichte kreun geeft. Geen gaap, want Alicia gaapt alleen wanneer een man haar verveeld, maar een gekreun dat klinkt als drie woorden: 'Ik heb buikpijn!'

Nauwelijks had ze die woorden er uitgekreund of de dekens beginnen te lijken op de aardkorst in de periode van haar ontstaan. Het golvend heuvelruggetje in het midden maakt een kwartdraai en flapt in elkaar. Aan de twee blote armen, die zo gretig op de vloer toeschieten, alsof het een wei was vol bloemen die ze wilde plukken, zou je denken dat het een groot kind was dat uit bed kroop. Want haar armen waren rond met een knopje aan de voorkant van de elleboog, dat tegelijk op kuiltjes in de wangen lijken.

'Hmm...,' ontsnapt uit de mond van Alicia terwijl ze zich op het bed verplaatst zodat ze op een koud stukje verder kan slapen. Even opent ze haar ogen om ze vervolgens weer te sluiten.

Slapen wilde ze op dit moment, alleen maar slapen, maar de zon had andere plannen. Het licht dat door de dunne gordijnen naar binnen scheen verstoorde danig haar onafgemaakte nacht.

Op gevoel tast ze naar het nachtkastje, zoekend naar de wekker. Tien voor half negen. Versuft schiet ze rechtop maar zuchtend laat ze zich weer zakken en dacht na. Wat voor dag was het vandaag?

'Oei, het is dinsdag. Mijn sollicitatiegesprek.'

Oh, maledosie nee! Ze had vijf minuten voor een douche en zich te kleden.

Met haar pumps in haar handen rent ze de trap af.

'Goedemorgen,' zegt ze snel en drukt een kus op de wang van haar beide ouders.

'Waarvoor al die haast Alicia?' Mijn moeder was erg nieuwsgierig van aard.

'Ik heb om half negen een sollicitatiegesprek en ik moet opschieten om niet al te laat te komen. Ik heb de hoop al opgegeven dat ik überhaupt op tijd kom,' mompelt ze terwijl ze een croissantje in haar mond propt.

Nog net voor haar vertrek herinnert ze zich haar tas. In alle haast weet ze die in recordtijd van boven te halen.

'Ik zie jullie vanmiddag,' roept ze hijgend voordat ze de deur achter zich dicht trekt.

De deur knalde harder dan haar bedoeling was. Ze was groot gebracht in een tamelijk rustige sfeer. Alles werd weloverwogen voordat er iets gebeurde. Soms kreeg Alicia de neiging om het extreme uit zichzelf te halen, maar dat zouden haar ouders niet begrijpen.

Hijgend beende ze de straat uit richting de bushalte. Als ik het maar haal, dacht ze een beetje paniekerig. Ze wilde niet, dat haar sollicitatiegesprek voor de zoveelste keer in de soep liep.

Met haar gedachten bij de sollicitatie stak ze de weg over.
'Bang.....'

De grote zwarte auto raakte haar en met een doffe klap komt ze op het harde asfalt terecht. Ze voelde een scherpe pijn door haar bovenarm gaan. Even opende Alicia haar ogen maar sloot ze weer en verloor haar bewustzijn.

Een breed geschouderde man stapte verschrikt uit zijn auto en rent op haar af.

'Opzij mensen, opzij.' Alles gebeurde zo snel.

In no time verzamelden mensen zich rond het incident. Hij verbaasde zich hoe snel dit ging.

De bestuurder van de zwarte limousine hurkt naast haar en concludeert dat ze niet al te ernstig gewond was. Althans, hij was natuurlijk geen dokter. Hij zucht diep. Hopelijk viel het mee.

'Ik breng haar wel naar het ziekenhuis,' zegt de man, vooral naar de mensen om hem heen. Samen met een van de omstanders wordt Alicia naar zijn auto gedragen. De forse man springt achter het stuur waardoor de auto een wippende beweging maakt en rijd in hoog tempo naar het ziekenhuis. De remmen piepten toen hij stopte voor de deur van het ziekenhuis. Daar gaf hij allerlei bevelen aan het ziekenhuispersoneel die hem verbaasd aankeken. Wie was hij om...

'Rustig meneertje, we doen ons best.' Een van de verpleegsters had de moed hem aan te spreken over zijn commanderende gedrag.

Maar hij liet zich niet kalmeren.

'Weet je wie ik ben?' Hij haalt een kaartje tevoorschijn en houdt deze voor de neus van de dame die hem afsnauwde. Ze werd bleek en gaf onmiddellijk orders aan de anderen.

Vanaf dat moment werd er snel gehandeld.

Ze legden haar op de brancard en hij kon dáár wachten, werd er gezegd. Ongeduldig en handenwringend zat hij in de open ruimte die wachtkamer heet en uitzicht gaf over de saaie lange gang. Hij moest de dokter afwachten. En als er èèn ding was waar hij echt niet tegen kon dan was het wel wachten. Terwijl hij door de gang liep voelde hij koude rillingen bij de aanblik hoe slecht dit ziekenhuis werd onderhouden.

Een geluid vanuit zijn broekzak bracht hem weer bij zijn positieven.

'Met Ferry.'

'Ferry jongen, waar blijf je nou. We hadden een kwartier geleden al afgesproken. Je wilt toch niet dat Frezer afhaakt. Hij zal een grote aanwinst zijn voor ons bedrijf.'

'Ja ja, dat weet ik. Alleen, er is iets tussen gekomen. Een klein ongelukje. Ik zal het later wel uitleggen. Ik zou het je

niet vragen als het niet belangrijk was. Probeer jij nog het een en ander te redden en af te handelen met Frezer, dan zie ik je vanmiddag in mijn kantoor.' Er viel even een stilte.

'Zal ik doen, maar ik hoop echt dat je met een goede reden komt.'

Het klonk enigszins dreigend door de telefoon, gevolgd door het geluid van een verbroken lijn. Hij kende zijn broer en wist dat het goed kwam. Hij was nooit bepaald voorzichtig in zijn uitingen.

In het ziekenhuis hing een ethergeur. Hij werd er een beetje misselijk van. Hij moest naar kantoor en werd nog ongeduldiger. Met een ferme tred liep hij over de gang heen en weer.

Hij was niet bepaald voorzichtig geweest. Gelukkig dat Richard op de hoogte was van de deal anders hadden ze naar die klant kunnen fluiten. Richard haalde hem binnen, hij was er van overtuigd.

Ferry keek eens door de gang. Het zwarte marmer hadden ze met graffiti besmeurd. Tegenwoordig kon dit allemaal. Het ergerde hem zulke baldadigheden. Grafity..., hoe mooi ze het soms ook deden, hij zou hier binnenkort eens iets aan doen, nam hij zich voor. Hij kwam hier nooit.

Op dat moment ging de deur van de onderzoekskamer open waarop een man in doktersjas op hem af kwam.

'Familie Masy?'

Oké, de dame was dus mevrouw Masy. Hmm... Onthouden.

'Ja, dat ben ik. Geen familie, maar ik ben hier voor haar.'

De dokter nam hem kort in zich op en knikt vervolgens.

'We hebben geen ernstige verwondingen geconstateerd. Wel is haar schouder uit de kom geraakt. Verder heeft ze een moment haar bewustzijn verloren. Dit kan wijzen op een lichte hersenschudding. Deze feiten achterwege gelaten, maakt mevrouw het prima.'

'Dat is goed om te horen. Kan ik haar even zien?' De dokter knikt.

'Volgt u mij maar.' De witte jas draait zich om en loopt de onderzoekskamer weer binnen gevolgd door Ferry.

Een tenger lichaam ligt half rechtop op bed met haar arm in een mitella.

Ferry loopt op haar af met een blik van bezorgdheid.

Alicia kijkt op en recht haar rug. Zijn blik is lang en direct. Alicia kijkt onverstoorbaar terug.

'En u bent?' vraagt ze belangstellend.

'Ferry Mercedes, door mijn toedoen lig je nu hier.'

Ze ziet hem en legt haar handen voor haar ogen, geen idee wat ze hier mee aan moest. Ze was boos en verdrietig tegelijk. Deze barbaar had haar toekomst voorgoed vernietigd. Dit zou ze nu direct recht gaan zetten. Ze kijkt hem recht in zijn ogen aan...., en smolt tegelijkertijd enigszins.

Hij steekt zijn hand naar haar uit. Koppig als ze was wil ze weigeren maar bedacht zich ter plekke. Twijfelend..., neemt ze deze in ontvangst. Zijn hand voelde klam net als die van haar. Emoties vliegen door haar heen waardoor ze nog geïrriteerder raakt.

'Jij bent dus die onruststoker, bijzonder,' zei Alicia droog. Haar ogen volgen hem toen hij naar de andere kant van het bed liep. Zijn jasje en das had hij afgedaan en het hing losjes over zijn arm. De bovenste knoopjes van zijn overhemd waren los. Hij zag er sexy uit. Dat informele en ontspannen voorkomen paste bij hem. Zeker in combinatie met zijn brede schouders, als een footballspeler. Ze was al voorbereid op een preek.

Ferry kwam naast haar bed zitten en raakt even haar hand aan. Ze trekt hem onmiddellijk terug.

'Jij bent het die mijn carrière naar de knoppen heeft geholpen.

'Ik ben wel degene die je naar het ziekenhuis heeft gebracht, mocht je dat willen weten.'

'Oh, mijnheer is dus naast een onruststoker ook nog een held. Jeetje.' Het klonk nogal sarcastisch uit haar mond maar dat deed haar niet. Ze kon het niet laten. Hij had er immers voor gezorgd dat haar hele sollicitatiegesprek in de soep was gelopen en dat zij nu hier op dit verdomde bed lag. Geluk had ze zeker niet vandaag.

'Zeg maar wat je wilt, het raakt me niet.' Koeltjes gooide hij iets haar richting op.

'Dit is mijn kaartje. Mocht je nog wat kosten krijgen, geef me een belletje en het wordt vergoed.'

Na die woorden liep hij weg en gaf Alicia nauwelijks de kans om erop te reageren. Ze wist ook niet waarom, maar deze man mocht ze nu al niet.

Nieuwsgierig pakt ze het kaartje op.

'Mercedez Company. Mmm, oké.' Hij heeft dus een eigen bedrijf, of een familiebedrijf hier in Amsterdam.

Alicia glimlacht om zichzelf. Haar gevoel zei dat het zijn bedrijf was. Bofst hij even. Ik ben al maanden op zoek naar een baan en dan krijg ik opeens te maken met een man die de baas is van een groot bedrijf. Ze had beter een deal kunnen maken, als vergoeding een baan.

Pff, had ik dat maar. Tot haar spijt moest ze bekennen dat het haar ergerde dat ze die ogenstrijd was aangegaan. Hij was de eerste man met wie ze dit deed sinds haar tienertijd. Tien jaar geleden had ze het tegen talloze mannen opgenomen. Het ogenspel vond ze opwindend en prikkelde haar.

Haar gedachtestroom werd verstoord door de verpleger en ze maakte direct gebruik van zijn aanwezigheid.

'Ik zou een vermogen willen geven voor een koude douche en een koud biertje.'

Hij toonde een glimlach.

'Mevrouw Masy, je mag zo naar huis.' Ze keek naar hem en constateerde dat hij een vrolijke uitdrukking op zijn gezicht had. Dit had ze net nodig.

'Ik moet nog wat administratieve gegevens invoeren en dan mag je gaan.'

'Alicia, wat is er gebeurd,' haar moeder stond met haar hand voor de mond die haar bezorgdheid accentueerde.

Haar moeder was zeer geschrokken maar ze hield ook wel van een beetje drama.

Alicia vertelde het hele verhaal. Haar moeder bleef haar met dezelfde bezorgdheid aankijken.

'Gelukkig dat je er goed vanaf bent gekomen en dat die jongeman je heeft geholpen.'

'Nou, die jongeman is tevens mijn ongeluk, door zijn toedoen ligt mijn arm uit de kom en heb ik overal blauwe plekken, bovendien kon ik die baan meteen op mijn buik schrijven.'

Alicia voelde gelijk weer die irritatie bij haar boven komen.

'Wat gebeurd is, is gebeurd, schat. Dit is niet meer terug te draaien. Accepteer het maar,' haar moeder staat op en loopt naar de keuken.

'Anders word je een oude zeurpruim. Kom lieverd, we gaan een lekker een kopje thee met elkaar drinken.'

Dat idee stemde Alicia goed.

Ferry en Richard

Ferry zat achter zijn bureau. Een hoop papieren had zijn volledige aandacht. Geconcentreerd ging hij te werk en schrok toen zijn concentratie ruw werd verstoord door de deur die opengerukt werd. Zijn iets jongere broer Richard betrad zijn kantoor.

'En waar was jij?' kwam Richard binnen, zich niet bewust dat hij vergeten was zijn broer te begroeten. Hij was een furie als hij in de aanwezigheid van broer Ferry verkeerde. Die kon soms problemen veroorzaken. Kleine irritaties hadden zijn familie afwisselend gefascineerd en razend gemaakt, zodat hij het meestal maar voor zichzelf hield.

'Je hebt gelijk. Ik ben je natuurlijk een verklaring verschuldigd Richard.'

Rustig leunde hij achterover in zijn stoel. Hij dacht even aan de jonge vrouw. Hoe haar lichaam slap was van overgave en dan weer het vuur in haar ogen waarmee ze hem uitmaakte voor een onruststoker. Een glimlach verscheen over zijn gezicht.

'Dat is zeker waar Ferry.'

'Nou het is heel simpel. Ik heb in alle haast een jonge vrouw aangereden.'

Hij zei het zonder blikken of blozen. Het was juist opvallend hoe koel hij altijd bleef. Koel. Zo was Ferry ook. Hij was een gesloten masker. Zijn gevoelens uitte hij nauwelijks. Niemand kon gemakkelijk achterhalen wat er in hem omging. Alleen zijn dierbaren, waar zijn familie onder viel. Zij zijn in dat geval een uitzondering. Nu stond

hij tegenover zijn broer maar gaf hem niet genoeg reden om geagiteerd te reageren. Bovendien was hij niet het type om dramatisch te doen. Het maakte je zwak.

'En jij blijft zo koeltjes?' Richard keek hem met grote ogen aan.

'Is alles wel in orde met deze vrouw?'

'Haar schouder is uit de kom door de klap waarmee ze op de grond terecht is gekomen. Ook verloor ze heel even haar bewustzijn. Maar verder gaat alles goed volgens de dokter.'

'Je kunt wel van geluk spreken,' zei Richard zichtbaar opgelucht.

'Maar nu even over Frezer. Hij wil een tweede gesprek.'

'Ik neem aan dat dát geen slecht nieuws is?' zei Ferry terwijl hij zijn wenkbrauwen iets optrekt.

'Zeker niet. Hij is geïnteresseerd, maar heeft bij sommige punten zijn twijfels.'

'Nou dan is het aan ons de taak om die twijfels voorgoed weg te werken.'

'Deze deal is erg belangrijk, het zal het bedrijf goed doen,' zei Richard met een glinstering in zijn ogen.

'Dat zal het zeker broertje. Neem maar van mij aan dat ik aanwezig zal zijn.'

'Dat is je geraaien. Laat je dit keer maar niet tegen houden door een jongedame' Richard glimlachte. Ferry wist waar hij op doelde. Alleen gaf Richard hem de kans niet om een reactie terug te geven, want na zijn woorden vertrok hij snel.

Hoofdschuddend ging Ferry weer aan het werk. Vrouwen hadden op dit moment niet zijn aandacht. Dat zijn broer daar aan dacht was verreweg een onjuiste opmerking.

Dag 4

Alicia en Sid

'Deze is ook best mooi.' Sid knikte goedkeurend.

'Ja, niet slecht.'

'Er zijn zoveel dingen hier die ik mooi vind maar ik kan niet kiezen.' Alicia uitte een zucht van frustratie. Ze waren in een winkel beland die zich vooral bezighield met de verkoop en verhuur van feestjurken.

Er waren al weer drie weken verstreken sinds het ongeluk.

Alicia's schouder was volledig hersteld. Herstel was nodig, nu moest ze zich volop bezig houden met de voorbereidingen voor de bruiloft van haar broer Gert. Na zeven en twintig jaar zou hij eindelijk het ouderlijk huis verlaten. Daar was Alicia, in tegenstelling tot haar moeder erg blij om. Haar vader liet niet merken wat hij ervan vond, al wist Alicia bijna zeker dat hij stiekem wel wat verdriet ervoer. Verdriet in de positieve zin.

Haar vader was de held van al zijn kinderen. Nu zou er eentje weg gaan en later zelf de held van zijn eigen kinderen worden. Hij was apetrots. Trots op Gert, op de persoon die hij was geworden. Gert zou nooit een vlieg kwaad doen als je hem niet lastig viel. Maar zodra je aan zijn dierbaren kwam doe dan een stapje achteruit.

'Goedemiddag, lukt het een beetje?' Een wat vollere vrouw komt aanlopen. Ze draagt een colbertje met de naam van de winkel. Alicia trok al te snel een conclusie.

'Ja hoor, we kijken nog even rond,' zei ze terwijl ze haar blik door de winkel liet glijden.

'Onzin,' lachte Sid, 'ze kan niet kiezen. Mevrouw kunt u

ons., nee, ik zeg het verkeerd, kunt u haar alstublieft adviseren en mij uit mijn lijden verlossen?'

Ze uitte een diepe zucht.

Alicia rolde met haar ogen. Een holle lach kwam uit de mond van de winkelmedewerkster.

'Ik zal eens samen met jullie rondkijken. Hier probeer deze eens.'

'Wauw...!' Sid stond met open mond terwijl ze naar Alicia keek. Ze zag er beeldschoon uit in haar donkerblauwe avondjurk, die afgewerkt was met zilvergrijs.

'De zilveren steentjes gaven het een extra mooie uitstraling.' Alicia keek eerst twijfelend in de spiegel, maar al snel verscheen een goedkeurende glimlach.

'Deze wordt hem.'

'Goedgekeurd? Geweldig. Deze jurk is gewoon voor je gemaakt.'

'Ik zal hem netjes voor je inpakken.'

Ferry

'Frezer heeft getekend!'

Ferry kwam zwaaiend met de papieren binnen en was trots. Zijn medewerkers hadden hun best gedaan en dat liet zijn resultaat ook zien.

'De deal is binnen,' concludeerde hij, en liet zijn blik door de vergaderzaal glijden. Verschillende medewerkers knikten, andere lieten een lach zien. Dit zal het bedrijf goed doen, Ferry was opgetogen.

'Mooi, Richard handelt het verder af met Frezer.' Richard knikte naar Ferry.

'Verder moeten jullie je bezig houden met een andere deal. Ik wil dat deze weer een sterke zal zijn die het bedrijf nog verder omhoog haalt, dank jullie wel,' zei Ferry vastberaden en knikte vriendelijk en dankbaar naar iedereen.

Dat was stimulerend wist hij en nam plaats achteraan, bij het koffieapparaat.

'Jullie kunnen weer aan de slag,' Richard nam na deze woorden het gesprek over van zijn broer en zorgde ervoor een einde aan de vergadering te maken. Richard en Ferry verlieten als laatste de ruimte.

'Het bedrijf blijft groeien,' zegt Richard opmerkzaam.

'Inderdaad, de deal met de Frezers zal het zeker beter maken en als wij zo door blijven gaan zullen ze op de jaarconferentie neerkijken.'

Hij glimlachte en was duidelijk gelukkig. Samen liepen ze de lange gangen door van het bedrijf waar ze zo trots op waren.